

Arrest

nr. 248 822 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend als wettelijke vertegenwoordigster van het minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 2 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 januari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 18 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 24 januari 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2019 werd ingediend door :

A., S. H. S. (R.R.: [...])
nationaliteit: Irak
geboren te Bagdad op [...]
adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene en haar wettelijke vertegenwoordiger, in casu haar moeder A. Me. K. M. (R.R. [...]) wisten dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend samen met haar wettelijk vertegenwoordiger, werd afgesloten op 12.12.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op datum van 14.11.2016 vroegen betrokkene en haar wettelijk vertegenwoordiger asiel in Duitsland. De Duitse autoriteiten vroegen op 09.01.2017 het akkoord van België tot overname van betrokkenen. België gaf zijn akkoord op 11.01.2017 en op 24.07.2017 werd betrokkene effectief overgedragen door de Duitse autoriteiten. Haar tweede asielaanvraag, eveneens ingediend samen met haar wettelijk vertegenwoordiger, werd afgesloten op 22.08.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 31.08.2018 diende betrokkene in eigen naam een asielaanvraag in die werd afgesloten op 28.06.2019 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene diende tegen deze beslissing een niet schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is niet schorsend en staat eventuele uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. De duur van de procedures – namelijk drie maanden voor de eerste, één jaar en één maand voor de tweede en tien maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de toestand in Irak (waar de scholen arm zouden zijn en waar het de scholen aan handboeken zou ontbreken) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zij zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en haalt aan dat zij sterke banden met België heeft opgebouwd tijdens haar verblijf. Zij wijst erop dat haar moeder samen met haar in België verblijft en dat de asielpcedure van haar moeder nog lopende is. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de moeder van betrokkene evenals haar twee broers in België verblijven. Hun asielpcedure werd afgesloten op 28.06.2019 en een niet schorsend beroep hiertegen werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kan dus samen met haar moeder en broers terugkeren naar Irak. Verder merken we op dat betrokkene pas sinds 14.09.2016 in België verblijft en dit niet op ononderbroken wijze daar zij van 09.01.2017 tot 24.07.2017 in Duitsland verbleef. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij nog verschillende familieleden heeft in Irak waaronder haar vader en minstens twee ooms. Met betrekking tot haar in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene geen enkel stuk voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100) of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op haar scholing in België waarbij ze erop wijst dat zij haar tweede jaar scholing hier gestart zou zijn, dat ze haar scholing graag wil afronden, dat dit een echte buitenkans voor haar betekent gezien haar herkomst uit een traditioneel Iraaks milieu waar de mogelijkheden voor meisjes eerder beperkt zouden zijn. Ze zou in dit schoolse kader hechte banden opgebouwd hebben met het onderwijzend personeel en met haar leeftijdsgenoten. Echter, het gaat hier om een loutere bewering. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs van scholing voor. Verder blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij in de periode van 09.01.2017 tot 24.07.2017 in Duitsland verbleef en dus geen scholing in België volgde. Bovendien merken we op dat het feit dat betrokkene hier naar school gaat, niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkene en haar wettelijke vertegenwoordiger steeds geweten dat haar scholing plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft

gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 10 van dit verdrag, we dienen op te merken dat artikel 10 zich uitsprekt over het recht op gezinshereniging van een kind en het vergemakkelijken van dergelijke aanvragen gezinshereniging. In casu echter beroept betrokkene zich niet op haar recht op gezinshereniging maar doet ze een beroep op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene steeds van onberispelijk gedrag geweest zou zijn en dat er sprake zou zijn van een opmerkelijke integratie in het sociale en economische leven) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar eventuele integratie.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 09.01.2019 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 31.08.2018 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij uiteenzet als volgt:

"Moyen unique

Moyen pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 9 bis et 51/7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme ainsi que du principe général de bonne administration et du contradictoire, et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Premier grief

L'article 9 bis prévoit :

§ 1er. Lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. Quand le ministre ou son délégué accorde 1 'autorisation de séjour, celle-ci sera délivrée en Belgique.

La condition que l'étranger dispose d'un document d'identité n'est pas d'application :

- au demandeur d'asile dont la demande d'asile n'a pas fait l'objet d'une décision définitive ou qui a introduit un recours en cassation administrative déclaré admissible conformément à l'article 20 des

lois sur le Conseil d'Etat, coordonnées le 12 janvier 1973, et ce jusqu'au moment où le recours est déclaré non admissible ;

- à l'étranger qui démontre valablement son impossibilité de se procurer en Belgique le document d'identité requis.

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'*instrumentum* d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) .

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842);

Au titre de raison exceptionnelle, rendant difficile le retour, la requérante invoquait la procédure d'asile toujours en cours de sa maman ;

Au moment de la décision entreprise, cette procédure était toujours en cours, en sorte que la décision entreprise n'est pas correctement motivée ;

Qu'en effet, une demande d'asile en cours constitue une raison suffisante pour justifier une impossibilité de déposer la demande auprès du poste diplomatique ou consulaire compétent en Irak ;

On rappellera que selon l'article 57/1 §1, la demande de la maman est également réputée être introduite pour Shams et que selon l'art. 39/70 aucune mesure de refoulement en peut être prise durant la procédure devant le CCE;

La motivation n'est dès lors pas adéquate car elle ne permet pas de comprendre pourquoi la procédure d'asile toujours en cours ne constituerait pas une difficulté de retour ;

Il y a dès lors lieu d'annuler la décision entreprise ;

Second grief

Il n'est pas contesté que la requérante est scolarisée en Belgique et que l'année scolaire est toujours en cours ;

La partie adverse ne tient donc pas compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, notamment au regard de sa scolarité telle qu'elle était invoquée dans la demande ;

Elle écrivait notamment :

Ma jeune cliente a entamé sa seconde année scolaire en Belgique;

Elle souhaiterait pouvoir être autorisée au séjour afin de pouvoir au moins finir son cycle scolaire, lequel représente une véritable opportunité pour une jeune fille de 12 ans, vivant dans un milieu traditionaliste en Irak, et pour laquelle les possibilités d'enseignement sont particulièrement réduites ;

Dans ce cadre , elle a développé des attaches sociales, et des relations particulières avec ses enseignants et enseignantes, mais également avec ses camarades, des relations d'enfant, normales , indispensable au bon développement de ceux-ci et non teintées d'archaïsmes et de tensions liées aux conflits qui sévissent dans son pays d'origine ;

La jeune requérante ne peut avoir accès à une éducation comparable en Irak, qui n'est accessible aux enfants de sa condition, ni matériellement, ni financièrement, au vu de leur origine plus que modeste;

Il s'agit dès lors en l'espèce d'une situation interpellante sur le plan humanitaire ;

L'article 10 de la Convention des droits de l'enfant stipule que toute demande faite par un enfant ou ses parents en vue d'entrer dans un État partie est considérée par les États parties dans un esprit positif, avec humanité et diligence.

Les États parties veillent en outre à ce que la présentation d'une telle demande n'entraîne pas de conséquences fâcheuses pour les auteurs de la demande et les membres de leurs familles ;

le droit à l'éducation est également un fondement de cette convention ;

Or les écoles de la région de ma cliente sont plutôt pauvres et elles manquent cruellement de manuels scolaires ;

A tout le moins conviendrait-il que l'année scolaire ne soit pas interrompue (rappelons que la requérante était toujours en procédure en début d'année scolaire) ;

Toute décision qui contraindrait dès lors ma cliente, dans l'état actuel des choses, à retourner dans son pays de provenance sera dès lors à considérer comme traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des Libertés fondamentales.

Le caractère absolu de cette disposition refuse aux Etats souverains, qui l'ont ratifiée, d'envisager toute possibilité de restriction ou de dérogation à son champ d'application.

Le prescrit de cet article est par ailleurs fort étendu, puisque « les organes de la Convention ont consacré la notion de violation virtuelle » qui "aboutit « à anticiper la violation de la Convention si la mesure envisagée - éloignement de l'étranger était mise à exécution par l'Etat, ce qui revient en pratique, à une interdiction d'éloignement forcé » (E. Bribosia, « Droit des étrangers - droits fondamentaux de la personne (1997 - 1999) », R.D.E., 1999, n° 1 06, pp. 752-753).

*Enfin, la Cour européenne des droits de l'Homme a précisé, dans son arrêt *Chahal c/ Royaume-Uni*, que « la protection assurée par l'article 3 est donc plus large que celle prévue aux articles 32 et 33 de la Convention des Nations Unies de 1951 relative au statut des réfugiés », du point de vue du principe de non-refoulement.*

Or, il faut tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant (art. 24(2) Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne) dans la décision entreprise:

"Het hoger belang van het kind moet in rekening gebracht worden bij alle beslissingen "betreffende" kinderen: dit is een ruim toepassingsgebied, en omvat zowel beslissingen die kinderen direct raken als beslissingen die een impact hebben op kinderen, ook al zijn zij niet de directe bestemming van de beslissing.⁵⁴ Bij dergelijke beslissingen die kinderen indirect raken, kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een beslissing in het kader van een internationale beschermingsprocedure van een ouder."

Le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant exige que la demande soit examinée du point de vue de l'enfant :

"4. Adopting a child-sensitive interpretation of the 1951 Convention does not mean, of course, that child asylum-seekers are automatically entitled to refugee status. The child applicant must establish that s/he has a well-founded fear of being persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. As with gender, age is relevant to the entire refugee definition.⁴ As noted by the UN Committee on the Rights of the Child, the refugee definition :

... must be interpreted in an age and gender-sensitive manner, taking into account the particular motives for, and forms and manifestations of, persecution experienced by children. Persecution of kin; under-age recruitment ; trafficking of children for prostitution ; and sexual exploitation or subjection to female genital mutilation, are some of the child-specific forms and manifestations of persecution which may justify the granting of refugee status if such acts are related to one of the 1951 Refugee Convention grounds. States should, therefore, give utmost attention to such child-specific forms and manifestations of persecution as well as gender-based violence in national refugee Status determination procedures.⁵

Alongside age, factors such as rights specific to children, a child's stage of development, knowledge and/or memory of conditions in the country of origin, and vulnerability, also need to be considered to ensure an appropriate application of the eligibility criteria for refugee status.⁶"

"9. Where the parents or the caregiver seek asylum based on a fear of persecution for their child, the child normally will be the principal applicant even when accompanied by his/her parents. In such cases, just as a child can derive refugee status from the recognition of a parent as a refugee, a parent can, mutatis mutandis, be granted derivative status based on his/her child's refugee status.²⁰ In situations where both the parent(s) and the child have their own claims to refugee status, it is preferable that each claim be assessed separately. The introduction of many of the procedural and evidentiary measures enumerated below in Part IV will enhance the visibility of children who perhaps ought to be the principal applicants within their families. Where the child's experiences, nevertheless, are considered part of the parent's claim rather than independently, it is important to consider the claim also from the child's point of view.²¹"

En l'espèce, toute notion de ce type est absente de la motivation de la décision entreprise"

3.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoekster betoogt dat zij haar tweede schooljaar in België startte en dat zij haar scholing hier wil afronden. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster geen enkel bewijs van scholing voorlegde. Daarenboven motiveert de bestreden beslissing dat het feit dat verzoekster in België naar school gaat niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoekster niet concreet aantoonde dat een scholing in haar land van herkomst niet verkregen kan worden. Verzoekster betoogt dat haar onderwijsmogelijkheden in haar land van herkomst beperkt zijn, maar onderbouwt haar beweringen echter niet met enig begin van bewijs. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster niet aantoonde dat zij scholing in gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur die in haar land van herkomst niet beschikbaar is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder op een kennelijk onredelijk of onzorgvuldige manier tewerk is gegaan. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat het voor haar zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van openthoud in het buitenland in te dienen

3.4. Wat de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat haar terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster geen concrete bewijsstukken voorlegt en dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen en maakt niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

3.5. Verzoekster betoogt dat op het ogenblik van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis, de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder van 12 december 2018 nog lopende was. Verzoekster betoogt dat zij overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het grondgebied derhalve niet kon verlaten.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat de bestreden weigeringsbeslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op de beslissing van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018 waarbij het verzoek van verzoeksters moeder geweigerd werd. Bij het arrest met nummer 235 972 van 25 mei 2020 werd deze beslissing bevestigd door de Raad. Verzoekster toont niet aan waarom het feit dat verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9bis indiende op het ogenblik dat de procedure in het kader van haar moeders verzoek om internationale bescherming nog lopende was, een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie moet worden benadrukt dat het Handvest enkel van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen. Artikel 51, lid 1, van het Handvest bepaalt immers als volgt:

"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld."

Aangezien de bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van een louter nationale wetgeving (artikel 9bis van de vreemdelingenwet), kan de verzoekster zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 24 van het Handvest.

3.7. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en het hoorrecht zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT